

Stockholm

Katten Jam och Tom skall till Stockholm. Jam tycker att det skall bli spännande och intressant. Tom är mer avvaktande. De skall träffa statsministern. Jam skrev ett brev till statsministern. Det gick en vecka. Det gick två veckor. I den tredje veckan så hörde statsministern äntligen av sig. Eller rättare sagt en sekreterare hörde av sig. Vi har fått ert brev, sa hon. På fredag har statsministern tid en timma. Det är klockan fjorton. Kan ni komma till det? Det var Jam som hade tagit telefonen. Han släppte luren, och sa till Tom vad saken gällde. Han tyckte att han skulle kunna den tiden. De tackade ja. Eftersom han inte skriver så bra hade Jam skrivit brevet, men det handlade om honom. Det lät så här:

Hej! Nittonhundra nittionio utsattes jag för elchocker. Jag fick bestående men. Jag har anmält det, men två gånger fått svaret att "inget fel begåtts". Jag hävdar inte att någon gjort något som går emot hur man brukar ge elchocker. Jag hävdar bara att jag fått bestående skador, och att det väl inte är avsikten med vård. Jag var utarbetad och togs in på psykiatrisk avdelning vid Borås lasarett. Jag var mycket deprimerad. Den sista knäcken för mig hade varit Backabranden. Jag var då krisansvarig vid Burgårdens gymnasium. Under tio dagar försökte läkare och avdelningsansvarig, övertyga mig om att elbehandling är ofarligt. Jag vägrade. Så gjorde också min hustru. Den elfte dagen tidig morgon rullades jag ned till elrummet. Tre tidiga morgnar fick jag elchocker. Efter den tredje kom kramperna tillbaka spontant. Det liknade status epileptikus. Jag fördes i ilfart till intensivavdelningen. Där sövdes jag ned. Det dröjde tolv dygn innan jag kunde väckas upp utan kramper. Jag hade då svårt att tala. Jag kunde inte gå. Jag kunde inte räkna eller skriva. I dag har jag svårt att gå. Jag kan absolut inte springa. Tidigare var jag mycket aktiv. Jag spelade tennis, seglade, åkte skidor, och tränade en del på gym. Nu kan jag räkna enkla tal. Jag kan inte skriva med penna. Jag hittar ord ganska bra igen, men ofta är det fortfarande tomt. Jag önskar en upprättelse. Min livskvalitet är mycket sämre. Det kan ingen göra någonting åt. Jag har behandlats som skräp av sjukvården när jag anmält skadan. Det är ytterligare nedbrytande. Jag önskar en upprättelse. Pengar vore som en symbol för det. Vänliga hälsningar! Tom.

Han kände sig nervös. Jam var på gott humör. Det är alltid roligt att komma ut och resa, tycker Jam. Du har ju rätten på din sida, sa Jam. Han försökte att uppmuntra honom. Jam var i sitt esse. Felet är ju att din anmälan går till en läkarkollega. De håller såklart varandra om ryggen. Det vore bättre med någon oberoende instans. Inte bestående av läkare alls, tyckte Jam. Dagarna gick. Snart var det fredag. Jam och han tog tåget in till Göteborg på morgonen. Jam ville köpa biljetter i det nya datasystemet. Tom gick beslutsamt in till personal. De fick två biljetter med X-2000. Jam och han satte sig på tåget. Efter en stund gick de till restaurangvagnen. Han var hängig så Jam skötte beställningen. Han tog två te och två smörgåsar med mycket ost. Jam tuggade och åt. Han var på utomordentligt humör. Tom var betryckt. "Du förstår inte hur jag känner det", sa han till Jam. Jam ryckte till. Det var inte att ta miste på när Tom mādde dåligt. Han bad Jam att hämta en kopp kaffe.

Jam blev orolig. När han dricker extra kaffe är det illa ställt. När han druckit upp gick de tillbaka till sina platser. Han bad att få sitta på Jams plats närmast fönstret. Jam accepterade omedelbart. Han behärskade sin lust att tala om kvantfysik. Han kunde inte behärska sig helt och sa något om Universum. "Tänk att ljus kan kröka sig", sa han. Tom såg ut genom fönstret. Han följde sjöar och skogar. Fält och ängar. Björkar med vita stammar. Det var inte tal om annat än att de var i Sverige. Han gick och ställde sig mellan två vagnar. Han tittade ut och var alldeles tyst. De rullade in på Stockholms station. Jam och han gick av. De skyndade över stationen. Jam ville ha en glass men behärskade sig. De hittade en taxistation. Där stod en lång rad av bilar. De gick fram till den första. "Kör oss till regeringskansliet", sa Jam. Tom tittade dött ut genom fönstret. Jam satt där framme. Han betalade när de kommit dit de skulle. "Vi skall träffa statsministern", sa Jam till damen i vakten. Hon tittade tveksamt på katten och

Tom. "Ett ögonblick så skall jag ringa", sa hon. "Det har nog blivit ett missförstånd", sa hon, men det är bäst att ni åker upp så kommer de att förklara. Tom och Jam tog hissen upp. En ung man mötte dem direkt. "Statsministern är i Habsburg. Vi är ledsna att vi missat att meddela". Han sjönk ihop. Jam var lika glad ändå. De fick ju i alla fall en utflykt till Stockholm.